

въ Виенскитѣ военни кръгове считали марша на маршала Ахмедъ-Еюбъ за твърдѣ опасенъ, прѣдъ видѣ значителнитѣ руски сили, които той би могаль да срѣшне на Янтра . . . . ?

До като тѣзи печални събития се разиграваха между Русчукъ и Янтра, самия сердаръ бѣше пови канъ въ Цариградъ, а неговитѣ пълномощия се прѣ дадоха на едно врѣменно командуване състояще се отъ двѣ лица: извѣстния Редифъ-паша и стария мар шалъ Намикъ, за когото Рагузкия херцогъ, маршалъ Мармонъ, прѣзъ врѣме на своето пѣтешествие до Цариградъ, бѣше отбѣлѣзалъ, че билъ единственния висшъ турски офицеръ въ онази епоха, който билъ но силъ воененъ вратникъ и шпори.

Както виждате, единия отъ новитѣ маршали не отстъпваше въ нищо — особено въ възрастта — на своя прѣдшественикъ . . . . .

Това междуцарствие не трая за дълго: на 7 юлий главното командуване надъ императорскитѣ войски въ Шуменъ прие маршалъ Мехмедъ-Али. Първата негова телеграма бѣше, веднага да замина при него. Тукъ, види се, Богъ се съжали надъ мене, защото азъ се стѣгахъ за тръгване съ моя прѣдишенъ началникъ, Фуалъ-паша, на когото отнеха прѣкрасната кавале рийска дивизия, и когото изпратиха въ Русчукъ съ една пѣхотна дивизия и съ нѣколко ескадрона! За ключени въ тази крѣпостъ, ние бихме били прину дени да прѣстоимъ въ нея цѣли мѣсеци!

Новия сердаръ когато пристигна въ Шуменъ, намѣри Намикъ-паша твърдѣ сериозно занятъ съ разпореждания. «Но, — както единъ пѣтъ прѣдъ мене «се изказа моя новъ началникъ, — въ сжщностъ насъ «ни интересуватъ не разпорежданията на стария мар «шалъ, а — повѣленията на Небото!»